4° af Dahlgren

Bor. Litt. 10.

VERSER

vid

SKALDEN

KARL A. NICANDERS

Jordfästning

den 18 Februari 1839

AF

C. F. Dahlgren.

Inkomsten tillfaller hans i torftiga vilkor stadde Moder.

STOCKHOLM, 1839.
Tryckte hos P. A. Norstedt & Söner,
Kongl. Boktryckare.

Ett sångarhjerta brustet är i döden,
Det öga släckt, som opp mot ljuset såg.
Ej mer af lifvets vexlingar och öden
Höjs eller sänkes hjertats känslovåg.
Allt är förstummadt, dödt och ödsligt vordet,
Och sångarklangen liksom sångar-ordet
Ej ljuda mer på lifvets tomma strand,
Der döden på dem båda laggt sin hand.

Från fjärilns lif till lejonets i öcknen,
Från envåldsherren till hans köpta slaf
Likt solens stråle, hvilken dör i töcknen,
Allt sjunker småningom uti sin graf.
Blott saknan aldrig dör och aldrig smärtan.
De flytta om från hjertan och till hjertan,
Och äfven nu i denna högtidsstund
Osynligt stå de här i denna rund.

Ty se, en sångens son af dödens härjning
Med brusten streng är sliten ur vår famn.
Dock än likt skenet efter solens bergning
Står som en återspegling qvar Hans namn;
Ej för den skiftning blott af rika toner
Hans skaldmö göt i sångens höga zoner,
Men för det lif, den värma hon oss gaf
Och ännu ger ur djupet af Hans graf.

Ty hvad är sången? Klangen ej, som tjusar
Ett djuriskt sinne med sin låga ton,
Begären lockar, smeker och berusar
Och hymner stämmer inför lustans thron;
Ej detta spel, som dygd och oskuld hänar,
Och endast drägten utaf konsten lånar —
Men ej dess skönhets sanna drag och lif, —
Till lumpet pris för dårars tidsfördrif.

Så var ej Du, begråtne sångarbroder!
Ej så din luta här i stoftet klang.
Djupt kände Du, att dygden blott är moder
Till allt, hvad konsten äger högt i rang.
Att skönhetssinnet liksom skaldegåfvan
Likt dagens ljusflod komma ifrån ofvan,
Och, hvad från det ej lånar ton och sång,
Är jordiskt och förkastligt på en gång. —

Ej för den lystna hopens fikna blickar,
För stundens korta njutning eller kraf
Naturens Konung sina gåfvor skickar,
Och strör sin gudaprakt kring land och haf:
I blommans färgspel på de gröna ängar:
I källans glitter: bäckens silfversträngar
Och fjellets topp, hvars snöbetäckta glans
Bär öfver molnen himlens gyllne krans.

Nej, för att menskan lyfta utur gruset
Och lära henne se i allt en Gud,
Steg lifvande till jorden himlaljuset,
Steg ifrån höjden tusen stämmors ljud.
Med hvarje morgon dessa budskap komma,
Att huldrikt mana alla ädla, fromma
Och rena bröst till dyrkan af den Magt
Som så i allt sin gudaskönhet laggt.

Så ock med sången. Ve, om han förglömmer
Sitt höga värf för jordens glittergrus,
Förspiller kraften, känslans flöde tömmer
Till offring blott åt stundens korta rus;
Ovärdig då det kall utaf naturen,
Hvartill han född och kårad var och buren,
En ljusets fallna Engel blott han är,
Som, hvart han går, sin straffdom med sig bär.

För sådan flärd och sådan sanslös yra,
Som tär sig sjelf i dårande begär,
Ej stämde Han till sånger opp sin lyra,
Hvars gömda aska vi begråta här. —
Ej den kaskad, som grannt för ögat spelar,
Men faller ned och intet duggregn delar
Åt markens ros, han var — en gyckeldröm;
Nej, denna klara, friska vattuström,

Som på sin yta dagens konung speglar
Och himlens blå och stjernans milda glans,
Och som, hvarthän han genom fälten seglar,
Välsignande befuktar gräsets krans,
Åt vandrarn bjuder svalkande sin bölja,
Och, der han går bland fjellar att sig dölja
I underjordiskt, hemligt, stilla lopp,
Sin gullsand kastar uti dagen opp. —

Dock äfven här sig många missljud blanda
Med harmoniens klara, rena ton.
Hvem kan en tafla utan skuggor randa?
När utan något moln stod himlens zon?
Ju längre upp som själen vingad stiger,
Och sig åt ljuset och dess huldhet viger,
Ju bittrare, att åter från dess höjd
Sig sänka ned till jordens tomma fröjd.

Och hvem förstår väl eller mäktar fatta
Det tysta qval, som skaldens inre tär?
Han mer än andra åt sin konst får skatta,
Och känna djupt, att han af stoft ock är.
Förlåten då, J vänner af det sköna!
Om J hos honom månget fel fått röna,
Som ingen annan i sin boja band!
För jordens värf ej blick han fick, ej hand.

Och derför skönt det bjudes om de döda:
Der du ej prisa kan, ej tadla dem.
Till högre dom från verldens, ofta snöda
Och vrångvist bittra, de ha vandrat hem.
Oss såsom menskor tillhör att förlåta,
I andras brist vår egen djupt begråta,
Oss så, försonande, ge åt vår färd
I dödens stund den samma skoningsgärd. —

Och nu farväl, Du brustna sångarhjerta!
Ej mer Du slår din ton på jordens strand,
Der såsom tvillingsbröder fröjd och smärta
Jemt vexla om i lifvet hand i hand;
Ja, der vi alla tröstens ord behöfva
Och sångens trollkraft, som kan plågan döfva,
Och med sin klang de ängder mana opp,
Der evigt throna kärlek, tro och hopp.

Du jord, Han trampat har i svett och möda,
Tag åter detta lån, som stunden gaf!
O! må det frö, han sått, till himmelsk gröda
En gång stå upp utur hans tysta graf!
När domsbasunen genom rymden skallar,
Och inför Herrans dom oss alla kallar,
O! må han då bland ljusa andars tropp
Till evig fröjd sin harpa stämma opp!

Kostar 4 sk. B:co.